

parrago, rummalusse ja liigjomisest surem hulg
meie seast omma ainust ellorõmo leidwad. Kui
meie wannemate wannemattest pärmitud laisad
ja rojased kombed ja ello visid mahhajätta ei
tahha, siis wabbandame kül sellega: „me olla
jo kehwad ja waesed, kus meie ni kassinaste
ja puhtaste ellada wöida?” Agga minno tea-
da on silmale taewa taat wet puhhastamisseks
iffa veel ilma hinnata annud; ja mähhärdune
kohtosaks ehk ülem wöiks ehk olleks meid was-
to tahtmisest sundinud wina joma, omma kallist
aega wüitma, riidlema, ja joobnud peoga kur-
ja teggema? kes aiab meid, nago lojukste sar-
natsed, kassimatta ja harrimatta saggedaste
neljajalgstega ühhes toas ellama, et wöeras
sisse astudes ei tea: onssse lojukste tal ehk in-
nimeste tubba? ja kui nenda ellame, siis an-
name sedda waesu sse sühks! Ja sesamma
waesus ei kela meid mitte körtsis priiskada ja
rahha raiškada? ello ja joudo kautada, kanni
wimaks te åres ja ulitsa mõda sandi keppi-
ga käime?

„Oh, sest olleks paljo kõnnelba, kui ta fa

igga mehhe mele párrast ep olle, — tdel on
ikka wiħħa maggo — agga ruum ei lubba!
Jummal isse, se ma ja taewa Loja, teab, mil
se aeg tusleb, (ja saatko ta tedda pea!) et keige
Gestirahwa silma eest katte mahhalangeb, et
ta arro saaks, mis temma önnekse tarvis
låhháb!

Sutto jätkud.

Wabbadus.

Üks rikkas linna herra, kes sureste ellada,
ogga seal jures piisut rahha raiškada tahtiis,
lašķis omma teenrit laggund rideš käia, et
pūnnarnukud ja jallawarwadiggalt poolt wål-
ja paistisid. Se näitas temma naabril, ühhe
Pingiseppal, ni kentsakas ollewad, et ta igga-
kord, kui mollemad mõda läksid, sure halega
naerma haffas. Ühhel páwal kargas fitse
rikkas ta peale: „Häbbematta, kuida sa mo
allama kue ülle naerda tohhid?”